

Karinthy Frigyes (1887-1938) versei

<http://mek.oszk.hu/00700/00718/00718.htm#103>

Méné, tekel...

Hallgasd meg, aztán mondd utánam ezt:
Versben mondom, hogy jobban megjegyzed.

Szívedbevésem és füledberágom:
Rossz volt embernek lenned a világon,

E korban, melynek mérlege hamis,
S megcsal holnap, mert megcsalt tegnap is.

Délben az ember megkísértetett,
Az éjben sírtak a kísértetek.

Sírátkák Krisztus gyötrelmes keresztyét,
De a gyilkost megint hősnek nevezték.

A férfi vért ivott s a nő velőt,
Künt a költő bőgött a bolt előtt.

Halottra adtak selymet és brokátot,
Az élő rongyos volt és vért okádott.

Virággal hintették a síri vermet,
Az élő künt a hó alatt didergett.

Hangos szóval esküdtek a koporsón,
Az élő halkán jajgatott a borsón.

Bámult a gyermek, nagy szemét kinyitva,
Az aggok hallgatták, gyáván sunyítva,

De szembeköpte mesterét a hitvány
Piszkos rüppők, a szemtelen tanítvány.

Hajók rohantak égő tűzveszélyben,
A ringyók cifra rongya szállt a szélben,

De a legszebb és a legékesebb
Szemétdombon rohadt el, mint az eb.

Most hát kezem tördelve, sírva kérlek,
Vigyázz, figyelj: készül a tiszta mérleg.

Tedd most szívedbe és füledbe el -
Az értelmét majd megtudod, ha kell.

MÉNÉ, TEKEL - ha érted, vagy nem érted,
Jegyezd meg jól: tenéked szól s teérted.

Egykoron sötétben elmondott dalom,
Mint lángírás, világít a falon.

Jegyezd meg jól: ma szürke szók ezek,
De élni fognak, hogyha én nem élek
S lesznek, ha nem leszek.

*

Lecke

Megcsókoltalak, megmutatni,
Hogyan kell nékem csókot adni.

Megfúltál, úgy öleltelek
Mutatni, hogy ölelj te meg.

És sírtam is, ölelve térded,
Mert tudtam, hittem, hogy megérted,

Bő könnyeim, a könnyű bért,
Mit értem ontsz, a könnyekért.

Eldobtam mindent - íme, lásd,
Hogyan lehet szeretni mást,

Kiért mindent százszor megadnál,
Ezerszer jobban önmagadnál.

Kész vagyok meghalni miattad,
Hogy élj, hogy meg ne halj miattam,
Ahogy hiszem, hiszen mutattad.

Ne tétovázz, ne félj, ne féltsd magad,
Csak az kap ingyen, aki ingyen ad.

Mondtam, szeretlek, mondd, szeretsz-e -
Mindössze ennyi volt a lecke,

Mindössze ennyi a titok,
De jaj neked, ha nem tudod.

Jaj néked, hogyha az egész
Szabály és példa kárbavész -

Jobb lett volna meg sem születni
Nékünk, mint egymást nem szeretni.

*

Kudarac

Így jár, ki csak rajong és nem vigyáz,

Ki a gyönyörtől már előre részeg -
Ha hozzájut, elvétí az egészet
És nyílt színen kitör a lámpaláz.

Álmodtál Rhodust, szörnyűt és merészet,
Szárnyadnak szűk volt szűz rózsád, Shiráz
Most itt az árok s a hideg kiráz
S kietlen kút a pelyhes rózsafészek.

Süllyednék el, sülnék pokoli nyárson
Inkább, mint ez a béna, bamba száj -
Itt lenni véled és nem lenni boldog!
Fojtott kacajtól borzong síma bársony
Bőröd s a zugban reszket a homály:
Vihognak piszkos, szemtelen koboldok.

*

Előszó

Nem mondhatom el senkinek,
Elmondom hát mindenkinek

Próbáltam súgni, szájon és fülön,
Mindnyájatoknak, egyenként, külön.

A titkot, ami úgyis egyre megy
S amit nem tudhat más, csak egy meg egy.

A titkot, amiért egykor titokban
Világrajöttem vérben és mocsokban,

A szót, a titkot, a piciny csodát,
Hogy megkeressem azt a másikat
S fülébe súgjam: add tovább.

Nem mondhatom el senkinek,
Elmondom hát mindenkinek.

Mert félig már ki is bukott, tudom
De mindig megrekedt a féluton.

Az egyik forró és piros lett tőle,
Ő is sügni akart: csók lett belőle.

A másik jéggé dermedt, megfagyott,
Elment a sírba, itthagyt.

Nem mondhatom el senkinek,
Elmondom hát mindenkinek.

A harmadik csak rámnézett hitetlen,
Nevetni kezdett és én is nevettem.

Gyermekkoromban elszántam magam,
Hogy szólok istennek, ha van.

De nékem ő égő csipkefenyérben
Meg nem jelent, se borban és kenyérben,

Hiába vártam sóvár-irigyen,
Nem méltatott reá, hogy őt higgyem.

Nem mondhatom el senkinek,
Elmondom hát mindenkinek.

Hogy fájt, mikor csúfoltak és kínoztak
És sokszor jobb lett volna lenni rossznak,

Mert álom a bűn és álom a jószág,
De minden álmnál több a valóság,

Hogy itt vagyok már és még itt vagyok
S tanuskodom a napról, hogy ragyog.

Én isten nem vagyok s nem egy világ,
Se északfény, se áloévirág.

Nem voltam jobb, se rosszabb senkinél,
Mégis a legtöbb: ember, aki él,

Mindenkinek rokona, ismerőse,
Mindenkinek utódja, őse,

Nem mondhatom el senkinek,
Elmondom hát mindenkinek.

Elmondom én, elmondanám,

De béna a kezem s dadog a szám.

Elmondanám, az út hová vezet,
Segítsetek hát, nyujtsatok kezet.

Emeljetek fel, szólni, látni, élni,
Itt lent a porban nem tudok beszélni.

A csörgőt eldobtam és nincs harangom,
Itt lent a porban rossz a hangom.

Egy láb mellemre lépett, eltaposta,
Emeljetek fel a magosba.

Egy szószéket a sok közül kibérlek,
Engedjete fel lépcsőjére, kérlek.

Még nem tudom, mit mondok majd, nem én,
De úgy sejtem, örömhírt hoztam én.

Örömhírt, jó hírt, titkot és szivárványt
Nektek, kiket szerettem,
Állván tátott szemmel, csodára várván.

Amit nem mondhatok el senkinek,
Amit majd elmondok mindenkinek.